

CONFERÈNCIA NACIONAL D'ICV
10 DE MARÇ DE 2018 · EL PRAT DE LLOBREGAT

**ANEM ENCARA
MÉS LLUNY**

**CONFERÈNCIA POLÍTICA
I ORGANITZATIVA D'ICV**

**DOCUMENT POLÍTIC
I ORGANITZATIU**

Conferència política i organitzativa d'ICV

En la darrera Assemblea Nacional, celebrada l'abril del 2016 sota el lema "Més Iniciativa per Guanyar", ICV va reafirmar la seva aposta estratègica (iniciada a l'Assemblea de Viladecans) en la construcció d'una nova organització en el marc d'un procés de confluència amb altres forces de l'esquerra transformadora catalana.

Aquesta Conferència la celebrem en uns moments especialment difícils per a Catalunya. Les polítiques d'austeritat, la reforma laboral, han donat com a resultat a Catalunya una situació social i laboral marcada per la precarietat, per la creixent desigualtat i els baixos salaris, on tothom és precari, fins i tot aquells que tenen contractes fixos. Avui, tenir un salari no és sinònim de poder viure dignament.

Aquests darrers mesos, la crisi política ha arribat al seu moment culminant amb l'1 d'Octubre i l'actuació brutal i desproporcionada de les forces de seguretat de l'Estat, que hauria d'haver comportat el cessament immediat del ministre de l'Interior i de la vicepresidenta del Govern, la proclamació de la DUI, que no va tenir ni un sol suport internacional i l'aplicació del 155 amb la intervenció de la Generalitat pel Govern de l'Estat.

D'altra banda, les conseqüències del processisme i **de l'actuació repressiva de l'Estat** no podien ser pitjors: Carles Puigdemont i part del seu govern, a Brussel·les; Junqueras, Forn i Sánchez i Cuixart, a la presó, una presó preventiva que en cap cas està justificada; més de 3.000 empreses han canviat el seu domicili social; i la pèrdua de l'autogovern.

El resultat de la via unilateral és el descrèdit de les institucions i una situació de degradació política que continua per la incapacitat de la majoria del Parlament d'impulsar un programa viable i un Govern efectiu per recuperar l'autogovern. Per primera vegada, un partit de dretes, nacionalista espanyol i que ataca les bases del catalanisme popular, Ciutadans, ha guanyat les eleccions al Parlament.

Però el més greu és que Catalunya està partida per la meitat. No tenim esquerdes, tenim fractures, amb fissures que afecten tots els sectors de la nostra societat, **amb molta gent que s'ha sentit exclòsa i ofesa**. No hi ha cap dubte que costarà anys refer aquest patrimoni que teníem i que tant ens ha costat aconseguir.

És evident, doncs, que les reflexions que ens van portar a l'aposta per la construcció de Catalunya en Comú segueixen avui vigents. Catalunya en Comú segueix sent la nostra aposta estratègica.

Amb el punt de partida d'aconseguir "Més democràcia, més justícia social, més llibertat i més justícia de gènere i més desenvolupament sostenible", tant en aquestes assemblees nacionals com en les comarcals i locals, ICV va aprovar un seguit d'objectius, de reptes i d'accions envers la confluència que aquesta Conferència Nacional haurà d'avaluar. Però ho haurem de fer sense perdre de

vista que, com vàrem aprovar el 2016, “la finalitat de la nostra acció política són les persones, les seves condicions de vida i els seus drets, i la preservació del planeta, l'únic ecosistema compatible amb la vida humana”.

A escala Europea, el bipartidisme entre la dreta clàssica i la socialdemocràcia ha sortit tocat de la Gran Recessió, i ara com ara aquesta inestabilitat institucional afavoreix espais d'extrema dreta, com passa a Alemanya, o fins i tot obliga a crear un partit neoliberal “ni de dretes ni d'esquerres”, com és el cas de França. Grècia continua aïllada i amb l'acció de govern del tot condicionada per la troika, mentre que Portugal apareix com a una interessant excepció, que està demostrat que és possible impulsar un programa de govern alternatiu al mantra de l'austeritat i una sortida diferent de la crisi. S'està produint un replegament identitari arreu del continent i es consoliden forces polítiques que posen en risc el projecte ja dèbil i insuficient de construcció europea. També cal tenir present que a Europa s'obre amb força el debat de la seva reforma institucional, un debat on caldrà des de l'esquerra ser present, teixint aliances per avançar de manera real en el procés de construcció europea.

Alhora, a Espanya la finestra d'oportunitat que van obrir les eleccions municipals de maig del 2015 es veu en perill, especialment per l'eclosió de Ciutadans, que apareix clarament avui com un partit a l'alça capaç de capitalitzar el conflicte polític de Catalunya, i alhora retroalimentant-lo per desbordar el PP. Aquesta competència electoral entre PP i Ciutadans està alimentat la deriva centralista i autoritària a l'Estat, posant en perill valors essencials de la democràcia com la llibertat d'expressió. Cal posar a l'agenda la defensa dels drets socials, i també la defensa de la democràcia davant les restriccions que vol imposar el PP.

Una situació que es veu especialment agreujada per un PSOE que es troba completament tenallat en l'àmbit estatal pel debat territorial, incapaç no ja d'articular una possible moció de censura avui totalment descartada, sinó d'impulsar iniciatives legislatives que permetin recuperar drets i llibertats. Cal lamentar també la manca de reacció del PSOE i del PSC davant les agressions a la llibertat d'expressió (censura a Arco, condemnes a cantants...) que s'inscriuen dins l'onada conservadora que viuen Europa i els Estats Units: els socialistes han estat passius, o el que encara és pitjor, comprensius amb l'ofensiva repressiva que viu l'Estat espanyol. En aquest context es pot situar també la incompressible actitud contrària del PSC a l'acord de l'Ajuntament de Barcelona que sol·licita l'acostament a Catalunya per raons d'apropament familiar d'Oriol Junqueras, Jordi Sánchez, Jordi Cuixart i Joaquim Forn, en un context en el qual el PP no té majoria absoluta al Congrés.

Hi ha, però, elements positius que hem de saber aprofitar. Les eleccions municipals, autonòmiques a l'Estat i europees poden ser un espai de recuperació del debat econòmic, social i ambiental. Especialment importants seran les eleccions autonòmiques a la Comunitat de Madrid i mantenir els governs autonòmics al País Valencià i a Balears, juntament amb les principals alcaldies del canvi.

Les mobilitzacions en defensa del sistema públic de pensions, contra els atacs a la llibertat d'expressió, en defensa del model d'immersió lingüística en l'escola catalana i la vaga feminista del 8 de Març són elements que també obren espais de mobilització i de canvi.

L'escenari català apareix encara més empantanegat i bloquejat després de les eleccions catalanes i de la deriva de l'independentisme unilateral dels mesos de setembre i octubre, amb el ple del 6 i 7 de setembre i la posterior Declaració Unilateral d'Independència del 27 d'octubre, resposta per l'Estat amb el 155 i la intervenció de l'autogovern de Catalunya i que es veu durament agreujada per les situacions de presó preventiva injustificada i a l'estranger de dirigents independentistes i d'exmembres del Govern falsament acusats de promoure accions violentes.

L'aplicació de l'article 155 de la Constitució s'ha fet mitjançant una interpretació que vulnera el contingut de la mateixa Constitució: per aquest motiu, Catalunya en Comú-Podem, al costat d'Unidos Podemos i d'En Marea, ha presentat recurs d'inconstitucionalitat. Políticament, aquest fet és d'una gravetat extrema: s'ha anul·lat l'autogovern de Catalunya per primera vegada d'ençà que es va recuperar després de la dictadura franquista. Per aquest motiu, és urgentíssim que Catalunya recuperi la seva capacitat per a autogovernar-se i poder actuar davant dels molts problemes econòmics i socials que pateix la ciutadania, tot superant la paràlisi actual; i per això, també és especialment lamentable que els socialistes hagin donat suport a una mesura que es contradiu amb la trajectòria del PSC de Joan Raventós, Maria Aurèlia Capmany o Pasqual Maragall.

La polarització política i especialment la confrontació entre Junts per Catalunya i Ciutadans, les dues forces polítiques que tenen com a objectiu mantenir i fins i tot escalar el conflicte polític, està trencant la defensa de "Catalunya, un sol poble", una realitat social avui absolutament llunyana, que permet deixar enrere la millor tradició del PSUC i fa guanyadors espais polítics com Ciutadans, que fan saltar pels aires consensos socials aconseguits per l'esquerra com la immersió lingüística.

S'ha intensificat l'assetjament als pilars de la societat del benestar, que ara s'acarnissa contra el sistema de pensions. Cal anar més enllà de la defensa del que hem aconseguit amb els acords amb els sindicats al Pacte de Toledo. La fórmula a llarg termini pel manteniment d'unes pensions dignes de jubilació és més i millor treball, però a curt termini cal impulsar les reformes necessàries per garantir la seva sostenibilitat amb el recurs, en cas necessari, dels impostos generals. Hem d'impulsar acords parlamentaris per eliminar la regressiva i unilateral contrareforma del PP i el seu absurd factor de sostenibilitat, així com recuperar el dret al manteniment del seu poder adquisitiu, amb l'increment de l'IPC.

El processisme, la situació de bloqueig, amaga una creixent desigualtat i greus urgències socials. La sortida de la crisi ha comportat la construcció d'una societat cada vegada més precària. El risc i les amenaces sobre un dels pilars de l'Estat social com és el sistema públic de pensions i la seguretat social, les

retallades en serveis socials, sanitat i educació, les dificultats per accedir a un habitatge digne en cada cop més ciutats i pobles, la bretxa salarial, la violència masclista i la desigualtat de gènere, la crisi climàtica i la necessitat de donar resposta al canvi climàtic o la contaminació, en són alguns clars exemples d'aquestes urgències i fan imprescindible l'aliança el treball conjunt de forces que comparteixen objectius.

Alhora, cal tenir present que les darreres eleccions, tot i que llavors no es va votar majoritàriament en aquest eix, han reforçat clarament les opcions de dretes del Parlament. Aquestes majories, teòricament contra natura en l'eix nacional, actuaran com a fre i fins i tot com a impulsores de polítiques econòmiques i socials que poden dificultar i retardar la sortida de la crisi i mantenir i fer més grans les desigualtats i les situacions de precarietat de milers de persones.

És davant aquest context que segueix tenint sentit la construcció d'una nova força política amb capacitat de ser hegemònica i amb l'objectiu de governar Catalunya. No és moment de replegament com a organització, sinó d'avançar de manera decidida però sòlida.

Alhora, però, cal analitzar els encerts i sobretot les insuficiències en el procés de construcció de Catalunya en Comú, un procés que està a mig camí, inacabat per tant encara i que requereix una anàlisi compartida i en profunditat, i sens dubte avançar especialment en la seva articulació al territori i també a escala sectorial, guanyant organicitat, amb un demos constituït a partir de les persones inscrites, garantint la participació a partir del principi "una persona, un vot" i deixant enrere la lògica de coalició.

Catalunya en Comú

Els resultats que van obtenir les candidatures de l'Entesa a les eleccions municipals de 2015, on es va aconseguir mantenir força representació arreu del territori, tot i la pèrdua d'influència, i l'arribada a les alcaldies de Barcelona, Montcada i Castelldefels, així com la consolidació d'alcaldies històriques per a ICV com les del Prat, Sant Feliu de Llobregat i Santa Perpètua i la gran victòria d'En Comú Podem en les dues eleccions generals del desembre del 2015 i de gener de 2016, demostren la potencialitat real de l'espai. Una victòria a les eleccions generals a Catalunya que el darrer CIS, en context polític molt desfavorable, tornaria a confirmar i el CEO, encara que indicaria un cert retrocés, marcaria uns resultats que ens permetrien sortir a disputar la victòria.

Alhora, els mals resultats de les recents eleccions catalanes ens allunyen de l'objectiu fundacional de Catalunya en Comú, i han de ser un veritable toc d'atenció. La pèrdua de més de 44.000 vots respecte als resultats modestos de Catalunya Sí que es Pot són una mala notícia, especialment perquè les pèrdues es concentren en el cinturó metropolità, en els barris populars d'arreu de Catalunya, en aquells on En Comú Podem va aconseguir els seus resultats, superant en molts casos el 30% dels vots en les dues eleccions generals. Les pèrdues són més pronunciades en aquells barris que tenen nivells de renda més baixos i entre les persones amb més atur. També ha influït el no sumar

tots els potencials de la confluència com el treball polític del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

En l'11a Assemblea Nacional d'ICV aprovàvem: “Els processos de confluències electorals duts a terme no han estat fàcils. Han tingut costos per a ICV. Molts han estat possibles per la generositat i intel·ligència de la nostra organització. Però aquest camí encetat en la 10a Assemblea és el camí correcte. Caldrà, en els futurs processos de confluència, corregir errors, exigir la mateixa responsabilitat que nosaltres hi aboquem. Volem processos raonables, plurals, participatius i democràtics”.

En aquest sentit, hem de fer entendre al conjunt de la confluència que tenim al davant el repte enorme de la territorialització de Catalunya en Comú i de les eleccions municipals del 2019, per a les que falten ja menys de 15 mesos. Un projecte il·lusionant la qualitat i característiques del qual marcarà de manera decisiva les possibilitats de capitalitzar tota l'experiència prèvia per projectar-se al futur amb més força, gràcies a la riquesa i diversitat aportada per les forces confluents. I per fer-ho bé, per fer-ho possible en les millors condicions, cal temps. Un temps que es veu alterat pels diferents calendaris electorals. És per aquesta raó que a les dones i als homes d'ICV ens inquieta la tardana concreció territorial d'aquest nou projecte, que actualment condiona no només el funcionament sinó el seu valor referencial per a molta de la gent d'esquerres d'arreu. Ens cal arribar a més gent, i que molta gent se senti cridada a formar part del projecte, de la mateixa manera que cal que aquesta gent pugui aportar matisos a la cultura organitzativa, alhora que s'impregna dels pòsits i nous matisos de la resta.

Sens dubte, l'escenari de màxima polarització de les eleccions del 21 de desembre i el creixent vot dual que es produeix en les diferents eleccions expliquen en bona mesura i principalment la causa dels nostres resultats. Però també cal analitzar errors propis i mirar de posar-hi solució.

La percepció d'indefinió i l'ambigüitat sobre la relació Catalunya-Espanya ens ha perjudicat. Ha mancat, en els mesos previs a les eleccions, visibilitzar amb força la nostra proposta nacional, que la tenim, una proposta per l'encaix de Catalunya amb Espanya, l'aposta per un Estat plurinacional guanyant autogovern ***i un referèndum pactat en línia amb el que també ha defensat ICV***, i donar seguretat sobre per a què serviria el seu vot al gruix del nostre electorat que no aposta per la independència, i el que rebutja clarament la via unilateral.

Si bé la campanya electoral va servir per reconnectar i donar seguretat a una part del nostre electorat, explicant amb claredat el nostre projecte polític i les nostres futures aliances, vàrem arribar tard per a una part important d'aquest, especialment a les àrees metropolitanes. En algunes ocasions ha faltat una crítica més contundent al processisme, amb la mateixa contundència que hem denunciat la deriva autoritària, centralista i repressiva del govern del PP; així mateix, alguns gestos i posicionaments públics han contribuït a donar una imatge de proximitat al processisme.

En el mateix sentit, una part del nostre electorat no va entendre el trencament amb el PSC a Barcelona ciutat, quan en la campanya defensàvem encertadament la necessitat de governs de progrés i transversals per recosir el país i acabar amb la polarització a la societat catalana. També hem de ser un punt de referència per a aquells sectors de l'independentisme que avui estan decebuts per un full de ruta que ha portat Catalunya a un carreró sense sortida.

La crítica al processisme cal fer-la sense complexos, com s'està fent ara, de fet, també des del Grup parlamentari de Catalunya en Comú-Podem sobre propostes com la d'una presidència de la Generalitat des de Brussel·les, l'elecció del president per una assemblea d'electes o una investidura telemàtica o bé a distància, que van contra el sentit comú de la ciutadania. En aquest sentit, cal valorar molt positivament l'inici de la legislatura de Catalunya en Comú-Podem, tant en el ple de constitució com en el ple forçat també per nosaltres per denunciar la situació de bloqueig. El missatge ha estat clar en la direcció de denunciar la paràlisi, la manca de projecte més enllà del legitimisme i els greus errors del full de ruta unilateral, i la necessitat urgent de recuperar l'autogovern.

També caldrà dibuixar camins, com s'està fent, reals i efectius per recuperar l'autogovern i fer-lo avançar a curt termini. En un escenari actual de fort bloqueig pel tancament a l'Estat, cal apostar per avançar per canvis en lleis orgàniques i en el sistema de finançament que poden tenir, si avancen, un caràcter de canvi constituent.

ICV ha estat sempre, des de la seva fundació l'any 1987, punt de trobada de federalistes, confederalistes i independentistes. Aquesta transversalitat és avui una de les principals aportacions que Iniciativa pot fer per a superar les difícils circumstàncies de tensió que viu la societat catalana. Que ICV opti pel respecte a la pluralitat en la qüestió nacional no vol dir que no disposi d'una proposta clara en relació a aquest punt: sempre hem defensat que la lluita pels drets nacionals és indestriable de la lluita pels drets socials; i apostem per un Estat espanyol plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, en el que Catalunya vegi reconeguda la seva realitat nacional, el seu dret a decidir i la possibilitat d'una relació bilateral amb el Govern de l'Estat. Alhora, entenem que la sortida de la situació actual de bloqueig haurà de passar, tard o d'hora, entre altres coses, per la celebració d'un referèndum pactat amb l'Estat, inclús i realitzat amb totes les garanties democràtiques. I de forma paral·lela, caldrà impulsar un acord, el més ampli possible, per fer fora el PP del govern de l'Estat.

No ha ajudat tampoc la manca de coordinació i de reconeixement de Catalunya Sí que es Pot per part del conjunt de Catalunya en Comú, malgrat els nostres esforços per resoldre aquesta situació, ni el soroll constant fet per una part del Grup parlamentari. Soroll que, sens dubte, ha repercutit en la nostra imatge i en els resultats electorals. I hem de felicitar i donar les gràcies als nostres companys i companyes del Grup parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, especialment a Joan Coscubiela, que han estat per a molts i moltes exemple de dignitat, valentia i política en majúscules.

Finalment, la decisió d'ajornar el model organitzatiu de Catalunya en Comú i la manca d'organització territorial han comportat una enorme dificultat per articular els debats polítics, arrelar l'organització a les localitats, incorporar nous companys i companyes que no participen en cap força política i fer la campanya electoral en igualtat de condicions que els nostres adversaris polítics, o configurar les llistes electorals per a processos de primàries. Caldrà, en els futurs processos de confluència, corregir errors, exigir la mateixa responsabilitat que nosaltres hi aboquem. Volem processos raonables, plurals, participatius i democràtics. En aquelles poblacions on hi ha organització territorial, els resultats electorals són millors.

Les diferents sensibilitats i cultures polítiques que es troben a la confluència han de trobar l'equilibri en aspectes cabdals com el model d'organització interna, els mecanismes de presa de decisions o la visualització equilibrada de diversos lideratges, i han de fer-se presents als territoris, generant organicitat però també construint vincles emocionals i d'il·lusió pel projecte.

En el procés de construcció de Catalunya en Comú, des d'ICV vàrem debatre i fixar uns criteris per orientar el procés de confluència. És un bon moment per fer-ne balanç i revisar-los:

Cal valorar positivament l'acció política de Catalunya en Comú, del Govern de la ciutat de Barcelona, del Govern del Grup de l'ENTESA a l'AMB i del grup d'Entesa a la Diputació de Barcelona, així com de les alcaldies i grup d'oposició i dels grups institucionals al Congrés i al Senat. Aquesta tasca s'identifica plenament amb les nostres propostes programàtiques i els nostres valors d'esquerres, ecologistes, feministes i del catalanisme popular.

És necessari que l'ecologia guanyi centralitat a Catalunya en Comú, en uns mesos on el debat polític a Catalunya ha dificultat que fos una prioritat, si bé és cert que l'acció de govern de Barcelona en Comú i de la resta de governs d'ICV-EUiA-EPM tenen un clar marcat perfil ecologista en camps com la mobilitat, la biodiversitat, la protecció dels animals, la lluita contra el canvi climàtic o la contaminació, l'energia o la gestió pública de l'aigua. Cal posar-ho també en primer terme en el discurs públic de Catalunya en Comú i visibilitzar amb força la nostra acció política en aquest eix.

També és positiva l'aposta real perquè Catalunya en Comú sigui un subjecte feminitzat; la paritat com a element imprescindible tant en el funcionament intern com en la confecció de les llistes electorals ha estat un tret distintiu des de l'Assemblea del passat 8 d'abril, sent aquest un aspecte fonamental per a ICV, ja que sempre hem estat una referència en aquest aspecte, tant pel que fa a les llistes cremallera com introduint noves idees i formats per garantir la igualtat, com la co-coordinació, que caldria impulsar també a Catalunya en Comú.

On s'ha avançat també és en la necessitat que la centralitat del treball sigui un dels elements distintius de Catalunya en Comú. En els darrers mesos, la relació estratègica amb els sindicats de classe ha anat creixent i és avui una realitat en la pràctica diària, encara que, sens dubte, queda camí per recórrer. Però de

nou i especialment des del Congrés, la feina feta per En Comú Podem en aquest cas demostra que és i ha de seguir sent una prioritat per a nosaltres. Així mateix, cal avançar en la defensa de l'eix social pel que fa al dret a l'habitatge, serveis social i dependència, sanitat i educació.

S'ha vist confirmada l'aposta per un europeisme crític transformador tant en l'acció política com en els diferents programes electorals, amb la voluntat de protagonitzar un canvi radical en l'estat actual de la Unió Europea, establint aliances amb les forces polítiques i socials transformadores que existeixen avui arreu d'Europa.

Un dels objectius fonamentals era dotar Catalunya en Comú d'una proposta nacional clara, que mantingués la voluntat per aconseguir un referèndum pactat i acordat, alhora que s'apostava per l'encaix de Catalunya a l'Estat espanyol, amb una proposta per fer realitat l'Estat plurinacional en contraposició des del catalanisme al processisme unilateral. Com ja s'ha destacat anteriorment, ha mancat llançar, explicar i difondre la nostra proposta nacional sense complexos, especialment en unes eleccions on pràcticament l'únic eix de debat real era aquest i els electors i les electores buscaven opcions clares i amb propostes definides. Un projecte que hem de seguir construint amb aliances amb les forces polítiques del conjunt de l'Estat espanyol que comparteixen els nostres horitzons i esperances, especialment amb els companys i les companyes d'Unidos Podemos, però també amb forces com Compromís, En Marea, la CHA o Més, i amb especial intensitat amb les nostres forces germanes d'Iniciativa del Poble Valencià i Iniciativa Verds de les Illes Balears.

Cal doncs explicar amb força el nostre projecte per solucionar el conflicte de Catalunya i Espanya, ja que només des de l'enfortiment de la solució que defensem serà possible impedir la consolidació de la dreta nacionalista que avui representen PP i Ciutadans a la resta de l'Estat com a resposta a la via unilateral del procés.

A ICV sempre hem cregut imprescindible tenir un projecte nacional propi i un model d'Estat. La Constitució espanyola és globalment homologable a altres Constitucions dels països de la UE. El problema de fons és que el sistema autonòmic **no reconeix ni articula la realitat plurinacional** de l'Estat espanyol.

La CE deixa intactes les províncies, **estableix un Senat dissenyat com una cambra de segona lectura**, institucions **pròpies d'un** Estat centralista i sobre aquest Estat se superposa una carcassa, les comunitats autònomes, que en aquells moments estava per definir. **Dit d'una altra manera, a la CE es superposen un Estat centralista i un Estat descentralitzat.** Això s'ha agreujat amb les polítiques regressives tant dels governs del PP com del PSOE, **que han interpretat la confusa distribució competencial que estableix la Constitució a favor de l'Estat. Aquesta dinàmica s'ha accentuat, especialment, a partir de la sentència del Tribunal Constitucional de l'EAC de 2006 i amb les polítiques d'austeritat, que han reduït l'autonomia financera dels ajuntaments i de les CCAA.**

Per abordar-ho, cal una reforma constitucional que incorpori qüestions que ara fa 40 anys no formaven part de l'agenda política, per exemple polítiques de gènere o polítiques mediambientals, entre d'altres, o **que no es van poder assolir, com el blindatge dels drets socials**, i que plantegi la reforma del model territorial per adaptar-ho a la realitat d'un Estat que és plurinacional i plurilingüe.

Hem caracteritzat ICV, pel que fa a la qüestió nacional, com a un espai de trobada de sensibilitats nacionals diferents (federalistes, confederalistes, independentistes) unides en un mateix projecte.

En la Ponència Política de l'11a Assemblea Nacional d'ICV, celebrada l'abril de 2016, s'acordava desenvolupar els acords de la Convenció Nacional de febrer de 2015, on dèiem que "la resolució de la qüestió catalana ha de passar per la lliure determinació de la ciutadania de Catalunya, la negociació i l'acord bilateral amb l'Estat", i on vàrem aprovar que "ICV proposa per a Catalunya un Estat lliure en el marc d'un Estat plurinacional. Una república catalana en el marc d'una república plurinacional".

En el document aprovat a la Convenció Nacional s'afirmava: "Jurídicament, aquesta proposta es podria articular de diferents maneres: amb una reforma global del conjunt de l'articulat de la Constitució o amb una disposició addicional a partir dels drets històrics, com proposen alguns juristes. Qualsevol de les fórmules jurídiques ha d'implicar un canvi profund, el reconeixement de la plurinacionalitat, que Catalunya surti del 'règim comú' a 17 i tingui un reconeixement singular i específic".

El programa electoral de Catalunya en Comú-Podem estableix que "la forma política que proposem per a l'Estat espanyol és el d'una república parlamentària federal, amb una relació de caràcter confederal respecte a Catalunya i les nacions que així ho decideixen".

En el marc de Catalunya en Comú i en l'espai del canvi en l'àmbit estatal, hem de treballar per concretar programàticament una proposta que superi l'Estat de les autonomies.

En aquest moment, un projecte de **model d'Estat** plurinacional que sigui federal i que reconegui la singularitat de Catalunya hauria d'incorporar els següents eixos de canvi constitucional:

- Reconeixement de Catalunya com a nació. Fets diferencials.
- Supressió de les províncies, per tant desaparició com a circumscripció electoral i desaparició de les Diputacions com a organisme obligatori de cooperació municipal.
- Reforma del Senat. Cambra de veritable representació territorial. Institució clau en un sistema federal. Reducció de 260 a 150 senadors i senadores. Sistema electoral de designació pels Parlaments autonòmics. Totes les Lleis que afectin l'estructura territorial.
- Constitucionalització de la Conferència de Presidents.
- Delimitació precisa de les competències de l'Estat i la resta a les CCAA.

- Modificació de l'article 92 de la CE. Referèndum.
- Adequació de l'organització de la Justícia a l'estructura territorial de l'Estat.
- Constitucionalització dels principis d'equitat, solidaritat i ordinalitat en el sistema de finançament autonòmic.
- Mecanisme de participació de les Comunitats Autònomes en l'elaboració i execució de les normes comunitàries.
- Un model amb una disposició addicional en la Constitució que entre altres coses reconegui, com es fa en el Règim Foral, la singularitat de Catalunya com a nació.

Ara bé, no seria raonable que les demandes i aspiracions de Catalunya hagin d'esperar l'aprovació de la reforma constitucional. En aquest sentit, cal recordar que l'article 183 de l'EAC contempla l'existència de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, amb àmplies funcions, que s'ha de reunir sempre que una de les parts ho demani. És a dir, cal que el nou Govern català convoqui aquesta Comissió amb una agenda política que contempli totes aquelles qüestions que consideri oportunes:

- Modificació de la legislació estatal d'acord amb l'EAC (àmbit judicial, àmbit lingüístic, participació en organismes estatals...).
- Culminar en un període d'un any les més de 40 transferències pendents.
- Inversions de l'Estat a Catalunya.
- Revisió de la sentència sobre l'EAC del TC.

En aquest sentit, cal que els nostres Grups parlamentaris al Parlament i al Congrés plantegin una iniciativa parlamentària urgint a la reunió de la Comissió Bilateral, proposant els temes que es consideren rellevants i demanant que la composició de la mateixa sigui plural.

Fonamentalment, els principals objectius que no s'han assolit són la construcció de Catalunya en Comú a partir d'un fort arrelament i protagonisme territorial i, en consonància, la construcció d'espais de debat col·lectius estables transparents i democràtics. El territori no ha estat protagonista principal en la construcció de l'espai, i és sens dubte el dèficit principal que té impactes sobre l'organicitat i la possibilitat d'establir canals democràtics clars. Aquest és indubtablement el repte principal que hem d'encarar a Catalunya en Comú en la propera Assemblea del mes d'abril i, encertadament, l'objectiu amb què es planteja l'Assemblea de Catalunya en Comú.

Hem apostat per una confluència que ens porti a ser una força política més implantada, amb més persones al nostre costat, més rica i diversa en els seus plantejaments, amb més capacitat d'anàlisi i de proposta política, amb més suport electoral i amb més capacitat d'esdevenir el referent natural de l'esquerra al nostre país, eina de transformació social i de treball transversal de persones i col·lectius diversos. Hem apostat per la confluència per esdevenir el PSUC del segle XXI, però encara no ho hem aconseguit; necessitem créixer per transformar.

El capital polític d'ICV ens porta a sumar per multiplicar, a compartir per arribar allà on soles i sols mai podríem arribar i per demostrar que juntes i junts conformem un espai polític fiable i referencial, una eina al servei d'una millor vida per a tothom, especialment aquelles classes socials més desfavorides. Un enfocament que, al llarg de la nostra història, hem sabut concretar en candidatures obertes i plurals, i en l'extensió al territori a través dels acords amb les candidatures amb les EPM.

Aquesta manca d'articulació territorial ha estat condicionada especialment pel context polític incert a Catalunya i per l'avançament de les eleccions catalanes, però també per les pors i les desconfiances entre els actors que van configurar Catalunya en Comú, especialment cap a aquells que tenen major implantació territorial, com ICV.

El fet que Catalunya en Comú no s'hagi desplegat al territori ha provocat la impossibilitat d'una participació real i efectiva de molts i moltes de les inscrites a l'organització, que bàsicament només han tingut com a espais de trobada i opinió les reunions de Vegueria, que per format i per dimensió han estat insuficients. Alhora, això fa que moltes persones que tenen voluntat de participar no tinguin manera efectiva de fer-ho, i tampoc possibilita crear vincles orgànics i efectius amb la nova organització, no permetent crear una nova identitat de pertinença al nou col·lectiu.

En aquest sentit, sort hem tingut de les diferents conteses electorals, que han permès impulsar activitat en l'àmbit local, primer a les eleccions generals com a En Comú Podem, i posteriorment a les eleccions catalanes com a Catalunya en Comú. Malgrat aquest aspecte positiu, la manca d'organicitat també és un dèficit en l'organització i configuració de les campanyes.

L'escenari electoral de les esquerres transformadores ha sofert canvis importants en els darrers 5 anys. Queda demostrat que els creixements en el suport electoral han estat tan espectaculars com volàtils, depenent de moltes circumstàncies. El nostre espai manté l'ambició de tenir importants creixements en l'àmbit municipal, de mantenir-nos com a primera força al Congrés de Diputats i d'esdevenir de manera progressiva un referent al Parlament de Catalunya. Cal encarar aquest repte amb ambició, però també de manera ordenada i progressiva i amb molta estratègia, i aprenent dels errors comesos. Hem de passar a una estratègia de creixement per garantir una estructura que ens permeti afrontar les oscil·lacions en el suport electoral. És imprescindible tenir un teixit organitzatiu que ens garanteixi uns mínims d'eficiència i d'implantació territorial.

Les propostes del nou espai han de néixer incorporant també com a patrimoni propi el pòsit de les lluites de tota aquella gent que ha batallat des d'arreu des de fa anys, incorporant com a riquesa i diversitat tots aquells matisos aportats per la confluència. Les nostres idees evolucionen, interaccionen i s'enriqueixen. No hem de negar qui som, què som i perquè ho som, com tampoc podem cometre l'error de no potenciar-ho amb la incorporació de noves formes, noves mirades i noves reflexions.

Per tant, el que defensem des dels diferents pobles i ciutats és que aquest nou espai ha d'estar dotat d'una coherència global imprescindible en qualsevol organització política que pretengui implantar-se al territori com a tal.

Els espais de treball sectorial tampoc s'han articulats, si bé en aquest cas en alguns àmbits han començat a funcionar espais de coordinació i d'acompanyament a la tasca dels grups parlamentaris, especialment d'En Comú Podem. Aquests espais de participació també han de ser clau en aquesta nova etapa.

Necessitem recollir en el nou espai la nostra experiència i la nostra capacitat provada de proposta teòrica i de concreció pràctica en una quàdruple perspectiva, sempre orientada a la millora concreta de les condicions de vida dels treballadors i les treballadores de totes les classes:

- **La transformació social.** Lluitar contra la pobresa (rescat social, pobresa energètica...), governar per a la igualtat d'oportunitats (tarifació social, vinculació ciutat/escola...), drets de ciutadania: a l'educació, a l'habitatge, a la cultura, a la salut.
- **La transformació ambiental.** Polítiques de transició energètica, de gestió dels residus, de millora de l'ecologia urbana, de protecció dels entorns naturals, d'extensió i prioritització del transport públic.
- **El dret al treball.** Reivindicar el nostre lema de "ciutats per viure i per treballar", programes de millora del teixit productiu (polígons industrials, comerç de proximitat...), foment de l'economia verda i social, atenció prioritària a les persones aturades de llarga durada.
- **La radicalitat democràtica.** Participació en les decisions estratègiques del municipi, mecanismes innovadors de consulta i de decisió, transparència i rendició de comptes, cogestió de serveis públics amb entitats acreditades.
- **L'equitat de gènere.** Mitjançant Dones amb Iniciativa s'ha construït una xarxa de Dones pel territori que participa de manera activa amb la resta d'associacions de dones. S'han creat i liderat regidories de Dones amb l'impuls dels Consells Municipals de Dones i els Plans d'Igualtat.
- **El canvi cultural.** La base que ha d'impulsar el projecte de transformació social que promovem ha de ser, indefectiblement, la promoció des de la xarxa d'entitats, escola i comunitats d'oportunitats per créixer com a ciutadania en pensament crític, reflexiu i lliure, compromès amb valors positius respecte de la igualtat, l'equitat i la diversitat. Sense un canvi cultural no és possible un canvi social, i tampoc polític.

Finalment, un dels objectius que ens marcàvem tant en la darrera Assemblea Nacional com en els diferents Consells Nacionals, era mantenir l'activitat d'ICV i enfortir l'organització. No ha estat, sens dubte, una tasca senzilla, especialment per l'esforç de doble militància que suposa per als i les militants d'ICV; mantenim la nostra acció política, però un gruix important de la mateixa es fa a través de la nova organització, fet que dificulta alhora enfortir la pròpia.

A la vegada, el context polític, tan accelerat, i la creixent polarització de la societat catalana, també han estat una dificultat, on companys i companyes han deixat de participar, alguns perquè ens han vist massa propers al procés, però també altres que senten que n'estem massa lluny i massa crítics.

Sens dubte, en aquesta nova etapa cal tornar a motivar el conjunt de la militància d'ICV, reflexionant de manera conjunta i des d'una crítica constructiva per resoldre els reptes de Catalunya en Comú, renovar la nostra aposta per la confluència des de la convicció que és només des de la unitat que podrem aconseguir una força majoritària, que revalidi les victòries electorals i que, com hem demostrat a Barcelona i també en les alcaldies històricament governades per ICV i les noves assolides el 2015, mostra que som imprescindibles per millorar les condicions de vida de les classes populars i impulsar la justícia de gènere, polítiques reals contra el canvi climàtic i en defensa del medi ambient. ICV ha d'estar a l'avantguarda en aquests objectius, perquè es torni a sentir la veu ecosocialista, la veu de classe, la veu ecologista, la veu feminista. Cal reforçar ICV organitzativament i políticament, amb un discurs propi i autònom.

En aquest sentit, cal que les persones d'ICV que participen en els espais de direcció de Catalunya En Comú, així com tota la nostra militància, en aquest procés de desplegament territorial de Catalunya en Comú, actuïn teixint complicitats per demostrar la generositat i voluntat de treball que ens defineix, fent valdre el nostre bagatge i evidenciant que cal practicar la cooperació i no la confrontació.

Una construcció de baix a dalt

En la propera assemblea organitzativa del mes d'abril ha arribat el moment de posar negre sobre blanc l'organització de Catalunya en Comú i com fem el seu esperat desplegament territorial.

La nova organització cal que sàpiga incorporar determinats valors en el seu desplegament territorial. Valors i maneres de fer que avui ja estan a ICV i que cal que el nou espai superi i millori. Volem una organització descentralitzada, que promogui l'autonomia, radicalment democràtica, transparent, orgànica, representativa, organitzada de baix a dalt, amb vocació territorial de comarca i que incorpori elements d'autonomia financera. Aquests són els valors que proposem i que posarem a debat perquè siguin incorporats:

- **Apostem per una organització molt descentralitzada**, fonamentada en les organitzacions locals, que saben fer de la proximitat un valor per a ser l'eina de participació política d'una part molt important de la gent d'esquerres de cada territori.
- **Apostem per una organització respectuosa i promotora de l'autonomia de les seves organitzacions locals i comarcals**. Una organització que confia en el criteri dels seus quadres locals, que els dota del suport necessari per realitzar la seva tasca política i que estableix els mecanismes de coordinació necessaris. Una reciprocitat fàcil fruit de la certesa que es comparteixen objectius i projecte polític.

- **Apostem per una organització radicalment democràtica**, que elegeix les seves candidatures i els seus òrgans de govern a través del debat i el consens, i on les primàries són eines de cohesió i no de divisió, amb unes normes de participació clares i prèviament establertes.
- **Apostem per una organització transparent** que tingui sempre un enorme compromís en fer comprensible i diàfana qualsevol decisió presa, que sempre expliqui i demani explicacions des del màxim respecte i rigorositat i faci explícits i visibles els mecanismes de presa de decisions.
- **Volem una “organització orgànica”**, on les decisions es prenen en els òrgans habilitats per prendre-les i aquests n'assumeixen cap a dins i cap a fora la responsabilitat d'aquestes. Les persones representants de les organitzacions en òrgans supralocals i nacionals no ho fan a títol individual, sinó que ho fan en nom, representació i veu de les companyes i els companys representats, que alhora han de generar retorn de les seves intervencions. Això garanteix una democràcia interna i una coordinació efectiva.
- **Volem una organització pensada de baix a dalt**. No volem una organització dirigida exclusivament des d'òrgans superiors, avui la coordinadora de CEC; volem una organització amb un gran compromís a fer arribar als òrgans superiors les visions de les organitzacions petites i mitjanes per poder contrastar-les i participar de la presa de decisions. Això permet assumir com a consensuades i pròpies l'enorme majoria de les decisions i incorporar-les de manera natural al dia a dia de la dinàmica del nostre partit.
- **Volem una organització que creu que les persones han de contribuir al sosteniment de l'organització**. Per tant, no es finança només amb càrrec a les aportacions de les institucions i del personal electe, sinó que estableix quotes de militància, sense que això hagi de suposar en cap cas un fre o una barrera a la seva diversitat. Això és demostrable veient la diversitat de les quotes i la diversitat de la nostra militància.
- **Volem una organització oberta i plural** que genera espais de participació política oberts a la ciutadania.
- **Volem una organització amb consciència i vocació territorial**. Per això creiem important disposar d'un discurs propi de territori i uns òrgans de coordinació comarcal o intercomarcal que puguin ser referent del nostre espai polític.

És prioritari transformar la confluència en una organització democràtica i horitzontal, amb estructures territorials de base, amb afiliats amb drets i deures i un cens real i estable. I fer de les primàries una de les eines imprescindibles d'elecció dels càrrecs i les candidatures electorals dels Comuns.

És així com farem que el procés de construcció de la nova organització sigui el màxim obert possible, on cada persona, independentment de la seva militància o no d'origen, hi participi a títol individual, i poder superar la lògica de coalició. Cal, doncs, construir una organització democràtica, plural i participativa. Un procés en què és imprescindible que hi participi de manera activa Podem.

En aquest sentit, cal que els futurs estatuts de Catalunya En Comú facilitin tenir un cens clar, especifiquin quines han de ser les funcions de les organitzacions locals i comarcals i quins són els drets i deures de la persona inscrita, així com transmetre amb absoluta transparència la metodologia i presa de decisions dels diversos espais de direcció del partit, i el contacte habitual, en espais de debat, d'aquesta direcció amb les bases, per apoderar la militància.

Volem que Catalunya en Comú esdevingui una organització cohesionada i mobilitzada, que aspira a tenir alhora presència institucional i social per aplicar polítiques transformadores, que generin un potent sentiment de pertinença i orgull cap a l'organització, i que està mobilitzada, que destina una part del seu temps a l'acció política perquè aquesta és transcendent, se sent, i compromet.

Volem impulsar un model organitzatiu que apoderi els seus inscrits i les seves inscrites i les posi al centre de les decisions i de l'acció política, facilitant instruments de treball, informació i formació política, eines per a la mobilització, la comunicació i l'activisme; que promogui els espais creatius i de debat, la connexió amb les organitzacions locals, els àmbits o eixos sectorials i els grups de treball, amb l'objectiu de ser una organització al voltant de la qual conflueixin amplis sectors de la societat catalana, per tal de ser una veritable eina alternativa de govern.

El territori com a protagonista

El nostre no ha de ser un projecte de marca electoral, ni un projecte de personalismes. És un projecte polític que ha de saber harmonitzar idees, organització i persones al servei d'un objectiu comú. No és tampoc un projecte de trinxeres, sinó un projecte fraternal, a llarg termini. Per això cal ser conscients que cal dedicar-hi temps i esforços, i esperar la seva maduresa.

Seria un greu error confondre implantació territorial del nou subjecte polític amb elaboració de candidatures municipals. Són dos processos diferents, en el temps i en els objectius, que la conjuntura ha situat, de manera poc convenient, en paral·lel, i que caldrà afrontar alhora, amb la complexitat que això suposa.

Avui sabem millor que mai que la construcció d'un projecte de transformació social com el que defensem des d'ICV i CEC ha de tenir el seu fonament en polítiques i estratègies municipals que construeixin cohesió social, i al mateix temps promoguin un canvi cultural imprescindible per avançar en la direcció d'un canvi social i polític, i fer-ho des de la base, des de la ciutadania i les organitzacions socials de tota mena alineades amb aquest objectiu de formes molt diverses.

Les eleccions municipals del 2015 van tenir lloc en un marc polític en el qual el naixement dels Comuns era incipient i feble. De fet, la gran aportació va ser la victòria de Barcelona en Comú a Barcelona; però en molts altres municipis, les formes de presentació varen ser diverses i, en alguns casos, contradictòries.

Fruit de la manca de definició d'un moviment nou com els Comuns, varen aparèixer fórmules de presentació ben diferents que cal superar en les

pròximes eleccions municipals de 2019. No pot haver-hi candidatures com les de Cornellà i Badalona, on hi són la CUP i part de Podem que han sigut reconegudes per una part d'actors de la confluència, que no sumaven per la coalició i que entraven clarament en competència amb altres membres de la confluència. Ens calen, per a les eleccions municipals de 2019, uns criteris clars i consensuats pel conjunt de l'espai de com elaborar programa i candidatures municipals.

El territori ha de ser el protagonista d'aquesta nova etapa de Catalunya en Comú. Cal arrelar l'organització arreu de Catalunya, començant des de cada localitat. Les localitats són l'espai de màxima proximitat de la ciutadania i el primer espai de participació dels inscrits i les inscrites, i és des d'aquí per on cal començar el procés d'articulació territorial si es vol que sigui, ara sí, un procés realment de baix a dalt. També, sense una organització arrelada a cada localitat, es fa més complicat aconseguir un dels principals objectius que ha de tenir Catalunya en Comú, que és créixer i arribar a més persones que avui no participen en cap espai polític.

L'articulació de Catalunya en Comú a les localitats permetria també tenir espais de debat dels i les inscrites i reforçar la coneixença i la deliberació i la cerca de consensos sobre l'agenda política. També, aprofundir en la proximitat entre els inscrits i les inscrites i les persones que tenen responsabilitat a escala nacional a l'organització.

Això no és incompatible amb què en una segona fase s'organitzin espais de coordinació supralocal, siguin comarcals o de vegueria.

Sens dubte, aquest és el primer pas per encarar l'articulació territorial de Catalunya en Comú, i hauria de ser previ a l'articulació institucional, amb la confecció de les candidatures locals.

Un cop articulats els nous mecanismes i els espais de coordinació local i supralocal, caldrà revisar les responsabilitats de direcció elegides amb caràcter provisional i pel període d'un any a l'Assemblea del 8 d'abril de 2017, per tal que siguin les persones adequades amb la tasca que han de desenvolupar, amb el temps i la dedicació necessaris. Alhora, caldrà que a l'Assemblea es defineixi el mecanisme de presa de decisions d'allò rellevant que quedi pendent, garantint que la militància no es vegi exclosa.

Cal construir organicitat

És fonamental construir una organització amb mecanismes clars per a la rendició de comptes i definir quins són els drets i deures de les persones inscrites a Catalunya en Comú.

Ha de ser un objectiu del nou partit incrementar la participació (la militància) i sumar al projecte noves persones amb un alt nivell de compromís. Per això caldrà treballar en 2 línies com a mínim:

1. **Aprofitar la implantació territorial del nou partit per fer-nos visibles i crear una estructura d'acollida que convidi i resulti atractiva perquè noves persones s'incorporin al projecte de Catalunya en Comú.** Aquestes noves persones són importantíssimes per fer créixer els nostres matisos i la nostra implantació al teixit social dels nostres pobles i ciutats.
2. **Fer del nou partit un espai reconeixible i una extensió natural del projecte polític en el qual han participat les persones que conformen la militància d'ICV.** Necessitem mantenir i fidelitzar aquestes persones. Perquè això sigui possible, cal comptar amb totes elles des del primer moment, i fer valdre la seva experiència i cultura, alhora que esdevenen una garantia d'una exitosa implantació del nou partit als territoris.

S'han de definir quins són els drets i deures de les persones que participen en l'organització i sobretot qui configura el cens d'inscrits i inscrites. Cal, per tant, establir mecanismes de control i gestió del cens, que permetin que en els processos d'elecció de càrrecs interns i de les llistes electorals quedi clarament determinat qui hi pot participar i qui no, i fer-ho amb la màxima transparència possible.

En aquest sentit, i des de la nostra experiència organitzativa, podem dir que la quota de militant és el mecanisme que ofereix més garanties en la gestió del cens, tant pel que fa a la verificació real de la identitat de les persones que participen, com pel que fa al manteniment del seu compromís amb l'organització. Alhora, és un mecanisme de finançament que dota l'organització de major autonomia financera respecte als resultats electorals i al finançament públic. La quota evita censos irrealistes on una part important dels inscrits participen només en votacions electròniques, un model que trenca amb la tradició gramsciana de la qual venim i nega la centralitat del compromís amb un projecte polític compartit que ha guiat sempre la nostra organització.

És bo que els processos en l'àmbit local s'articulin a partir de treball compartit, que permetin construir dinàmiques de treball conjunt entre persones de procedències diverses, orgàniques o no, i que en el moment de configurar les responsabilitats a escala local permetin processos a través de consensos. En cas que no sigui possible, s'hauran d'articular els processos democràtics interns necessaris, sempre via primàries, amb sistemes que garanteixin la pluralitat, la proporcionalitat i la participació de persones de les diferents sensibilitats.

Les primàries de Catalunya en Comú esdevindran una eina cabdal en tots els processos electorals. Per això, a l'Assemblea Nacional de Catalunya en Comú hem de maldar perquè quedi establert un model de primàries clar i nítid i uns calendaris coherents, especialment per a les eleccions locals de 2019, sense oblidar que es poden convocar també eleccions autonòmiques en un moment indeterminat, per a les quals, encara que sigui en règim d'urgència, també caldrà convocar primàries.

Espais de treball sectorials

Al mateix temps, la construcció orgànica de Catalunya en Comú també ha de comportar, a banda del desplegament territorial, l'articulació d'espais de treball sectorials que permetin la participació dels inscrits i les inscrites en espais temàtics concrets.

Aquests espais han de permetre la participació de les persones inscrites a Catalunya en Comú en funció dels seus interessos, i poden esdevenir el centre d'espai de pensament i elaboració programàtica de la nova organització.

Des d'ICV hem de seguir sent capaços d'aportar la nostra intel·ligència i organització al servei de la tasca programàtica, així com als espais de treball específics que de moment s'han anat constituint. Cal, per exemple, ser claus en espais com el de municipalisme, posant en valor el nostre bagatge i les nostres experiències, fent fonamental la participació de regidors i regidores, no solament de membres de la coordinadora.

Alhora, poden ser espais que alimentin i marquin línies de treball als diferents grups institucionals i al mateix temps espais d'acció política en temàtiques concretes i també de relació amb moviments socials i diferents entitats de la societat civil.

En el cas de Dones, i fruit també de la nostra experiència organitzativa, cal valorar que es puguin crear i articular espais propis, autoorganitzats i d'autogestió dels seus processos de presa de decisió, especialment en l'elecció de les seves representants. Al mateix temps, aquest espai ha de poder ser l'espai referencial del feminisme a Catalunya en Comú. Tant la feminització com la despatriarcalització de la política són reptes pendents i cal enfortir l'espai dels feminismes en el treball organitzatiu.

En el cas de Joves, cal apostar per la creació d'un espai propi que tingui de referència Catalunya en Comú, un subjecte autònom que permeti una vertebració amb recursos entroncada amb la tradició de l'associacionisme juvenil.

No parlem d'un espai sectorial per tractar temes joves, sinó d'una organització pròpia per construir un espai més atractiu de participació i que vagi més enllà de l'apoderament, apostant per formes organitzatives i polítiques més dinàmiques i innovadores. Aconseguint, així, tenir una mirada jove de totes les temàtiques que ens interpel·len per transformar la societat.

Per avançar en la centralitat del treball com un dels eixos principals en el nou projecte, cal crear un grup de treball sindicalitzat per debatre i desenvolupar les propostes de les necessitats de les treballadores i els treballadors, entre d'altres, sobre les prioritats en la recuperació econòmica i la creació d'ocupació de qualitat, que ajudin a buscar alternatives a Catalunya, l'Estat espanyol i Europa.

Presència a Internet i suport de xarxes electròniques

Catalunya en Comú aposta clarament per utilitzar les eines que ens ofereixen les xarxes socials a Internet. Es farà ús dels sistemes electrònics per facilitar el vot i l'intercanvi d'opinions. Sobretot, en els casos on s'han de prendre decisions importants o/i estratègiques d'una forma ràpida i democràtica.

Municipals i europees 2019

Les eleccions municipals del 2019, com ha expressat Catalunya en Comú en diferents ocasions, són una gran oportunitat per consolidar aquest espai. Les eleccions del maig del 2019 ens han de permetre fer un gran salt endavant en la nostra presència arreu del territori.

La majoria d'organitzacions polítiques saben que construeixen projectes sòlids, estables i perdurables a partir de la seva força a escala local i especialment en l'àmbit municipal. Els regidors i les regidores, tant de govern com d'oposició, d'una organització constitueixen un dels seus principals actius de contacte directe amb la ciutadania, i les alcaldies un important espai de transformació i millora de les condicions de vida de la ciutadania, com han demostrat les alcaldies històriques d'ICV, les noves alcaldies d'ICV aconseguides en el darrer cicle electoral i ara també l'Ajuntament de Barcelona.

És per aquest motiu que Catalunya en Comú ha de tenir l'ambició de poder estendre al màxim la seva presència al territori, aprofitant com un actiu fonamental les diferents candidatures que es van presentar l'any 2015, i especialment també intentant anar més enllà de les candidatures presentades com a Entesa i apropar noves persones i noves candidatures a municipis on no existeix avui cap grup municipal de les forces confluents.

Des d'ICV hem de continuar aportant el nostre coneixement i la nostra experiència organitzativa, de militància activa i, especialment, de bagatge municipalista a tots els espais de Catalunya en Comú. Per construir i enfortir el municipalisme transformador de Catalunya en Comú és imprescindible posar en valor el municipalisme d'ICV, així com comptar amb la participació dels regidors i les regidores, que són el seu principal actiu.

Els governs municipals d'esquerres, com s'ha demostrat en aquests darrers anys, poden ser un contrapès i un contrapoder als governs de dretes tant en l'àmbit català com estatal. És per aquest motiu que és imprescindible treballar per mantenir i consolidar les alcaldies actuals, així com intentar eixamplar el nombre d'alcaldies en l'espai de Catalunya en Comú a partir de les eleccions municipals de maig del 2019. Si bé és possible que el factor novetat d'algunes candidatures no hi sigui a les pròximes eleccions municipals, previsiblement el debat nacional sí que hi serà. En aquest sentit, la nostra proposta del model d'Estat ha de contribuir a cosir la societat catalana i guanyar en el nombre més gran possible de municipis, especialment on vam guanyar a les generals.

Per orientar correctament el treball de les eleccions municipals de 2019 cal partir de la realitat existent. Per exemple, existeix la necessitat ineludible de construir i articular un marc estratègic de relació i coordinació estable i efectiu a escala supramunicipal, amb tots els actors de la confluència de l'àmbit de política municipal i molt especialment amb l'alcaldia de Barcelona, per la seva força tractora i potencial de lideratge.

Per la mateixa raó, és molt important concretar el model de participació que volem en els organismes de representació municipal a l'àmbit de Catalunya i de l'Estat (FMC, ACM, FEMP, etc.) i acordar les nostres aliances i el grau de corresponsabilitat que estem disposats a assumir efectivament en funció de les nostres capacitats i possibilitats.

Les polítiques impulsades pels municipis es veuen influïdes, en positiu o en negatiu, per l'activitat de les institucions supralocals. El paper de les Diputacions, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona o dels Consells Comarcals afecta els municipis. Per això és important ser-hi presents i possibilitar majories de govern al servei d'una política transformadora o, en cas contrari, exercir-hi tasques de control des de l'oposició.

Un exemple: l'Àrea Metropolitana de Barcelona, presidida per l'alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, ha pogut desenvolupar polítiques de solidaritat i reequilibri gràcies a la força de Barcelona en Comú, però també, de forma decisiva, per l'existència d'alcaldies i Grups municipals de la coalició d'Entesa en nombroses localitats. Per això és imprescindible que, més enllà del debat sobre la futura configuració d'aquests organismes i de la forma definitiva que adopti l'organització territorial, Catalunya en Comú presenti en tots els municipis candidatures que sumin legalment els seus vots de cara a aquests organismes supralocals. Qualsevol excepció tan sols ajuda a altres opcions polítiques.

La definició d'aquest espai i la seva organització ha de ser una prioritat dels òrgans de direcció nacional, i la seva plasmació concreta exigeix una reflexió democràtica fonamentada i finalment acordada amb el conjunt del món local de Catalunya en Comú.

Cal que Catalunya en Comú es desplegui en el territori tenint en compte el conjunt dels càrrecs electes de l'Entesa i que actualment ja desenvolupen la seva feina al territori, i cal fer un gran esforç per conèixer la seva obra de govern, les seves inquietuds, les seves propostes pel nou espai, i que el nou partit sigui reconeixible a través d'ells. Caldria organitzar de manera immediata a la constitució local una trobada municipalista de la totalitat dels càrrecs electes del nostre territori.

Alhora, la confecció de les candidatures ha de tenir com a objectiu configurar projectes de majoria, sempre mantenint el nostre ideari polític d'esquerra transformadora, que tinguin voluntat real d'aconseguir els millors resultats possibles, i que tinguin la voluntat i l'ambició d'esdevenir força de govern i a poder ser la força majoritària per tal d'impulsar polítiques al servei de la gent.

L'elaboració de les candidatures municipals és la concreció final d'una feina llarga, lenta i constant de contacte amb el territori, la seva gent i les seves entitats. És el resultat d'una coneixença mútua que cerca no només ser un reflex de la gent amb la qual compartim anhels i visions de municipi i de societat, sinó treure els millors resultats possibles per convertir les propostes polítiques en accions transformadores. I per fer-ho possible cal una coordinació global, però sobretot una enorme autonomia municipal, amb transparència i processos interns clars i democràtics.

Cal treballar per garantir la presentació de candidatures de Catalunya en Comú a tots els municipis, sense renunciar a competir electoralment amb altres candidatures que, tot i ser properes al nostre espai polític i electoral, sumin per altres forces polítiques.

Les candidatures d'ICV, EUiA o amb denominacions com Movem i d'altres haurien de presentar-se com a Catalunya en Comú, i cal facilitar que les Enteses de Progrés Municipal que vulguin també ho puguin fer, tot respectant les denominacions específiques que en diferents localitats ja estan consolidades. Caldrà analitzar la situació de cada lloc, amb l'objectiu de compartir plantejaments, aliances i propostes comunes.

Cal treballar per evitar la presentació de candidatures externes a Catalunya en Comú que es presentin com a vinculades o avalades per qualsevol formació de l'espai confluent, o bé de persones de Catalunya en Comú que participin en candidatures que competeixin en l'espai.

En aquest sentit, cal recordar que en les eleccions municipals, a diferència de les eleccions catalanes, al Congrés i al Parlament Europeu, no s'elegeix només un espai legislatiu, sinó que en moltes ocasions aquestes persones, quan esdevinguin regidors i regidores de govern, formaran part d'un Executiu. És per aquest motiu que els processos de confecció de les candidatures locals han de tenir present aquest element, hauran de garantir la construcció democràtica d'equips de consens, representatius, paritaris i plurals, on les primàries han de poder servir per facilitar els consensos i no per generar conflictes.

Les eleccions europees del 2019 són també una oportunitat per situar el debat sobre l'uropeisme crític transformador i sobre la necessitat de treballar per construir realment una Unió Europea al servei dels ciutadans i les ciutadanes. Sens dubte, en aquestes eleccions podrem posar en valor la bona feina que hem estat fent en aquesta legislatura en el Parlament Europeu en camps com la crisi econòmica i financera, l'evasió i l'elusió fiscal, la situació de les persones refugiades o els drets de les dones. En aquestes eleccions, que a l'Estat espanyol són de circumscripció única, caldrà treballar per configurar una candidatura arreu de l'Estat el més àmplia possible, que permeti construir aquest pol europeista crític transformador i alhora ser competitius amb PP, Ciutadans i PSOE. En aquest sentit, enfortir les aliances amb Unidos Podemos i amb forces com Compromís, Més o En Marea serà clau per vestir una gran candidatura arreu de l'Estat que pugui competir de tu a tu amb el bipartidisme i amb la restauració que significa Ciutadans.

Anem encara més lluny

En definitiva, des d'ICV seguim creient que l'aposta per construir Catalunya en Comú és imprescindible en l'actual context polític català, espanyol i europeu. Catalunya necessita una força d'esquerres feminista i ecologista majoritària, i amb voluntat d'hegemonia per fer front als reptes del segle XXI i especialment en el moment polític i social que ha provocat el processisme i la via unilateral i també la resposta absolutament desproporcionada del Govern espanyol i de l'aparell de l'Estat, amb el procés de recentralització que avui encapçalen el PP i Cs.

ICV apostem perquè Catalunya en Comú esdevingui un partit capaç de generar il·lusió i ganes de participar de la gent. Creiem que no hi ha res més motivador de la participació en un partit que aquest sigui capaç de sumar, de construir proposta política i de guanyar. I quan diem guanyar, diem ser capaç de guanyar tant a Catalunya com als ajuntaments.

Cal obrir opcions des de la diversitat i entendre que per obtenir els millors resultats caldrà optar possiblement per solucions diferents en llocs diferents, sempre dins d'una coherència i una coordinació i garantint que siguin reconeixibles i clarament identificades i identificables amb el nostre espai, així com col·laboracions amb forces germanes com les EPM allà on la seva feina ens representa.

Volem dipositar el nostre capital polític en un projecte que sigui capaç de reconèixer les nostres aportacions i la potencialitat de la nostra gent en el futur d'aquest nou espai.

Cal treballar per tenir una millor organització, per tenir un partit millor. Un partit millor encara més transparent, amb major participació de les persones i de les assemblees locals. Un partit millor capaç de plantejar millors debats col·lectius i d'idees. Capaç de generar noves propostes sòlides, transformadores, de canvi i, sobretot, útils per millorar les condicions de vida de la gent.

En aquesta línia, cal un partit amb capacitat de fer una proposta superadora del desastre social i polític actual. Un partit capaç de sortir del processisme, de sortir de debò de la política dels blocs i de fer una proposta per a la majoria de la ciutadania de Catalunya.

Catalunya en Comú ha de concretar una proposta nacional de síntesi superadora.

Per fer-ho possible, cal també acabar el procés de construcció organitzativa de Catalunya en Comú, superant les mancances que existeixen, creant espais de participació real de tots els inscrits i totes les inscrites, que permetin des del treball conjunt la consolidació del nou espai polític i la creació d'una nova identitat compartida, que recollint el bo i millor de totes les tradicions, també de la nostra (la d'ICV, el PSUC i l'ENE) ens permeti articular aquesta nova identitat on tots i totes ens hi sentim plenament reconeguts i reconegudes. Alhora, com a ICV, pensem que és clau mantenir un espai com el nostre, de reflexió

conjunta i d'activitat que posi en el centre l'ecosocialisme en la seva acció política.

Sens dubte, com a ICV venim de lluny i volem anar encara més lluny. Alhora, volem anar més lluny en la construcció de Catalunya en Comú per, en primer terme, aconseguir el nombre més gran de governs al servei de les persones en les eleccions municipals, assolir un resultat a les eleccions europees que ens apropi a la victòria de les eleccions generals i avançar a Catalunya com a la força imprescindible per mantenir la cohesió com a societat, i alhora impulsar l'agenda social, ambiental i de justícia de gènere.